

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

ἘΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

καὶ παρὰ τῶ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Συνδρομὴ ἑτήσια προπληρωτέα

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. ₤

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χρ. ₤

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι

Ἀρσακίου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρὴ Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ ὀηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον ₤0 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πῶς ἀναγινώσκωμεν. — Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Κυπριαδου). — Ὁ Ὑμέναιος. — Ἐντυπώσεις Περιηγητρίας (ὑπὸ κ. Καλλιρρῆς Ἀκάτου). — Τὰ Χριστούγεννα (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἡ ὕμνη ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς καὶ τοῖς Παρθεναγωγείοις. — Ἀλληλογραφία. — Γνωστοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΠΩΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝ

Εἶναι αἱ Ἑλληνίδες φιλαναγνώστριαι; Ἐάν τις κρίνῃ ἐκ τῆς κυκλοφορίας τῆς ἔφημερίδος σας, μοὶ ἔλεγε κατ' αὐτὰς κύριός τις, αἱ Ἑλληνίδες μεθ' ὅλην τὴν μὴ ἀνθηρὰν αὐτῶν μόρφωσιν ἀναδείκνυνται ἐπίσης φιλαναγνώστριαι ὅσον καὶ αἱ Εὐρωπαϊαί. Ἡμεῖς ἐν τούτοις φρονοῦμεν ὅτι αἱ πλείεσται τῶν Ἑλληνίδων δὲν εἴμεθα φίλαι τῆς ἀναγνώσεως, τῆς σοβαρᾶς καὶ ἐμβριθοῦς μελέτης. Ἴσως ἡ ἑλληνικὴ ἰδιοσυγκρασία, ἡ φύσις αὐτὴ μὲ τὸν ὥραϊον σαπφείρινον οὐρανὸν τῆς καὶ τὴν γλυκεῖαν καὶ ὀμαλὴν ἀπὸ τοῦ θέρους εἰς τὸν χειμῶνα μετὰ βαρύνει τῆς κατ' οὐδὲν συμβάλλει, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἀναγινώσκωμεν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ φωτισθῶμεν, νὰ πλουτίσωμεν τὰς γνώσεις μας, νὰ ἀναπτύξωμεν τὴν διάνοιάν μας, νὰ διαπλάσσωμεν τὰ αἰσθητήματα, τὰ ἥθη καὶ τὸν χαρακτῆρά μας. Προτιμῶμεν τὴν ἀνάγνωσιν ὡς μέσον διασκεδάσεως, ἢ ὡς ναρκωτικὸν τι ἐπιφέρων βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸν ὕπνον.

Μόνον τὰ μυθιστορήματα ἀναγινώσκωμεν μετὰ μεζονος ζέσεως, κατατρώγουσαι ἰδίᾳ τὰς σελίδας ἐν αἷς ὁ ἦρωες τοῦ συγγραφέως διαπρέπει ἐπὶ Δὸν Κιχωτικῆς δεινότητι, χωρὶς νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, νὰ μελετήσωμεν τοὺς τύπους, τὰς ιδέας καὶ τὸ ὕφος αὐτοῦ, νὰ ἀκολουθήσωμεν μετ' ἐνδιαφέροντος οὐχὶ τὴν λύσιν τοῦ δράματος, ἀλλὰ τὸν θρίαμβον τοῦ συγγραφέως.

Ἀναγινώσκωμεν ἔφημερίδας καὶ περιοδικὰ, ἀρχόμεναι ὡς

ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς Ἐπιφυλλίδος καὶ μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ποικίλα καὶ διαφορίδια, μέχρις οὐ μετὰ βίας ἀποφασίσωμεν νὰ ῥίψωμεν καὶ ἐν βλέμμα ἐπὶ σοβαρᾶς τινος μελέτης, ἐπὶ ἐμβριθοῦς ἀρθριδίου, ὅπερ μεθ' ὅλην τὴν ἐπιδιωκομένην συντομίαν σπανιότατα δύναται νὰ περιορισθῇ εἰς μίαν καὶ μόνην σελίδα.

Καὶ δικαιολογούμεθα δι' ἐπιθυμίας ὅτι τὰ σύγχρονα ἔργα, οἱ σύγχρονοι συγγραφεῖς εἶναι πολὺ πεζοί, πολὺ πραγματικοί, δὲν ἐνθουσιάζουσι, δὲν ἀφαρπάζουσι ἡμᾶς διὰ καλλιτεχνικῶν ὀρισμῶν, δι' ἰδεῶδων τύπων. Καὶ ὡς οἱ μὴ ἐνοοῦντες, οἱ μὴ ἀντιλαμβανόμενοι τὴν μουσικὴν, τὴν ζωγραφικὴν καὶ ἐν γένει πᾶσαν καλὴν τέχνην ἀποφαίνονται ὅτι ἡ καλλιτεχνία τῆς πραγματικῆς σχολῆς εἶναι ἀνούσιος οὕτω καὶ ἡμεῖς ἀδυνατοῦμεν νὰ κατανοήσωμεν ὅτι ἡ ἀπεικόνισις ἀληθῶν καὶ πραγματικῶν χαρακτῆρων, αἱ μελέται τοῦ κοινωνικοῦ βίου δρῶσι καὶ ἐνεργοῦσιν ἀποτελεσματικώτερον ἐπὶ τοῦ γνωρίζοντος νὰ ἀναγινώσκῃ, νὰ ἀνευρίσκῃ ἑαυτὸν, τὰ πάθη καὶ τὰς κακίας του ἐλεγχόμενας, τιμωρουμένας, καὶ τὰς ἀρετὰς του ἀμειβομένας μᾶλλον ἢ ἡ περιγραφή ἱπποτῶν μὲ λόγους καὶ μὲ ξίφη ἀγνώστου ἐποχῆς καὶ χρήσεως καὶ γυναικῶν μαρτύρων, σήμερον ὅτε ἡ ἐλαχίστη ἀμυγὴ ἔχει ὡς ἀπλουστάτην συνέπειαν νευρικὰς ταραχὰς καὶ λιποθυμίας. Ναί! οἱ ἱππῶται ἐκεῖνοι καὶ αἱ ἥρωίδες τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, ἔχουσι καθ' ἡμᾶς ἥττονα δικαιώματα οἴκου καὶ ψυχολογικῆς μελέτης καὶ κοινωνικῆς θεραπείας, ἢ αἱ νευρώσεις, αἱ ἀδυναμίαι τὰ πάθη καὶ αἱ κακίαι τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

Συντελεστικά ὅθεν εἰς ἐπίτασιν τῆς κακῆς καὶ ἐπιπολαίου ἀναγνώσεως ἡμῶν δὲν εἶναι ἡ πεζότης τῶν συγγραφέων, ἀλλ' ἡ παντελής ἔλλειψις οἰκογενειακῶν βιβλιοθηκῶν, ἡ φειδῶ πρὸς ἀπόκτησιν ἐκλεκτῶν συγγραμμάτων καὶ περιοδικῶν,

ὧν τινων τὰς σελίδας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀναφυλλίζουσαι καὶ διεξεργάζμεναι ἀπολαμβάνομεν ἐν ἀνέσει καὶ προσοικειούμεθα πᾶσαν ὥραϊαν ἰδέαν, πᾶν ἠθικὸν δίδαγμα, πᾶσαν εὐγενῆ καὶ γενναίαν πράξιν. Δανειζόμεθα καὶ ἀναγινώσκουμεν ἐν ὥραϊον βιβλίον, δανειζόμεθα ἐν περιοδικῶν ὄσφ εὐθηνόν, ὄσφ χρήσιμον, ὄσφ ἀναγκαῖον κἄν θεωρηθῆ τοῦτο. Πολλὰ τῶν ἀνά τὰς νήσους καὶ ἐπαρχίας συνδρομητριῶν μας. Ζητοῦσιν ἐκ δευτέρου ἀπαξ ἤδη ἀποσταλέντας ἀριθμούς τῆς Ἐφημερίδος ἡμῶν διότι, λέγει, ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ἀπωλέσθη ἐκ τῆς ἀνά τὴν πόλιν πρὸς δανεικὴν ἀνάγνωσιν περιοδείας τῆς.

Χαίρομεν βεβαίως καὶ ὑπερηφανεύομεθα διὰ τὰς περιηγήσεις, ἅς τὸ φύλλον μας ποιεῖται, ἀποβαῖνον οὕτω περιζήτητον, πειθόμεθα ὅμως ἐπὶ μᾶλλον ὅτι ἡ ἐπιπόλαιος καὶ παροδικὴ ἀνάγνωσις ἀποτελεῖ τὸ κυριώτατον γνώρισμα τῆς ἀτελοῦς τῶν πλείστων ἐξ ἡμῶν μορφώσεως.

Ἰδοὺ διατὶ προτρέπομεν πάντας τοὺς συμβουλευομένους ἡμᾶς περὶ τῶν καταλλήλων διὰ Κυρίας δῶρων, νὰ προτιμήσωσιν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο καλὰ συγγράμματα, καλὰ περιοδικὰ μᾶλλον ἢ τὰ συνήθη κοσμήματα, τρίχαπτα καὶ ἄνθη. Τὰ ἄνθη μαραινόνται, τὰ τρίχαπτα καὶ τὰ κοσμήματα φθίρονται, ἀλλὰ μία καλὴ ἰδέα, ἐν καλὸν αἶσθημα, μία εὐγενὴς πράξις προκύπτουσα ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐκλεκτοῦ τινος ἔργου εἶναι ἀνεκτίμητος εὐεργεσία ὀφειλομένη εἰς τὸν δωρητήν. Μεταξὺ ἄλλων συγγραμμάτων καὶ περιοδικῶν καταλλήλοτατον καὶ προσφορώτατον δῶρον εἶναι ὁ ἀ'. τόμος τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ὁ περιέχων πεντακοσίας ὅλας σελίδας ὕλης ποικίλης καὶ ἐκλεκτῆς εἰς μέγα σχῆμα τέταρτον, πολυτελῶς χρυσοδεδεμένος καὶ τιμώμενος μόνον ἀντὶ δέκα δραχμῶν ἐν Ἑλλάδι, καὶ δέκα χρ. φρ. ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΔΟΞΑ ΕΝ ΥΨΙΣΤΟΙΣ ΘΕΩ

Χριστοῦγεννα!

Δὲν ἀγῆλλεται ἡ καρδιά σου εἰς τὸν ἦχον τῆς λέξεως ταύτης! Δὲν αἰσθάνεσαι αὐτὴν πάλλουσαν ταχύτερον καὶ δὲν βλέπεις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἀνελισσομένην εἰκόνα πλήρη λάμψεως καὶ χαρᾶς!

Ἡσύχως ἵσταται ὑπεράνω τῆς γῆς ὁ ἄγγελος τῆς εἰρήνης! Ὡς σιὰ διολισθαίνει πλησίον ἐκάστου παραθύρου καὶ ἐκάστης οἰκίας διανέμει δὲ φιλικῶς τὰ δῶρά του εἰς πάντας, οἵτινες τὰ ἐπιθυμοῦσιν.

Ἦ νεότης καὶ παιδικὴ ἡλικία! ὦ τρισευδαίμων ἐποχὴ!

Ὡ! σὺ ἄνοιξις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς μ' ὅλας τὰς ἀνθούσας ἔριδάς σου καὶ τὰ γλυκὰ ὄνειρα σου! Τί θὰ μᾶς φέρῃ ὁ Χριστός; Σκέψεις συνυφαίνονται πρὸς σκέψεις, πόθοι ἐπὶ πόθων καὶ ἐλπίδες ἐπὶ ἐλπίδων. Πόσον λαμπρὰ θὰ ἀκτινοβολήσωσι τὰ φῶτα τοῦ δένδρου καὶ ὑπὸ ποίας λάμψεως θὰ καταυγασθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκείνων, οἵτινες περικυκλοῦσιν αὐτό. Ἄς ἐξοργισθῆ ὁ ὑπερήφανος πλοῦτος, ὁ ὁποῖος ὀφείλει νὰ συμμερισθῆ τὴν χαρὰν ταύτην μετὰ τῆς πενίας, μετ' ἧς οὐδὲν κακὸν τὸν συνδέει· δὲν δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν χαρὰν αὐτὴν ἀπὸ τὸν πτωχὸν ἀγρότην, ἀπὸ τὸν ἐπαίτην, ὅστις

ἐν τῷ πενιχρῷ δωματίῳ του κατὰ τὴν ἀγίαν αὐτὴν ἐσπέραν χαίρει διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος!

Εἰς τὰς ὁδοὺς ἐπικρατεῖ ἡμερία, ἡμερία βασιλεύει εἰς τὸν ἀπέραντον ἀγρόν, ὁποῦθεν μόνον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ περιπίπτεται κρῶζων ὁ κόραξ! Ἡσύχως πίπτει ἡ χιών κατὰ νιφάδας καὶ καλύπτει τὴν γῆν μετὰ τὸ λευκὸν τῆς ἐορτῆς ἔνδυμα.

Διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν προβαίνει ἀντικείμενόν τι ὡς ἀστραπὴ κατὰ πρῶτον, ὡς μαῦρον σημεῖον βαθμηδὸν μεγεθυνόμενον καὶ μετὰ τῆς πολὺ πλησιάζον! Ἦδη κωδωνίσκοι ἠχοῦσι καὶ ἀκούει τις τὸ ταχὺ βῆμα τοῦ ἀσθμαίνοντος ἵππου, τὴν ἐνθαρρύνουσαν φωνὴν ἀνδρὸς καὶ ἐντὸς τοῦ ἐλκλήρου διακρίνει τις ἄνδρα περιβεβλημένον πυκνὴν διφθέραν.

Τὸ ἐλκλήρον σταματᾷ πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ δόκτωρος Φρειδερίκου. Ἐν τῷ δὲ ὁ προσδραμῶν ὑπρέτης ἀποζευγνύει τοὺς ἵππους, κύριός τις κατέρχεται τοῦ ἐλκλήρου καὶ μετὰ τῆς βῆμα εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἀποθέτων μετὰ σπουδῆς τὴν διφθέραν του ἐν τῷ προθαλάμῳ. «Πῶς εἶνε τὸ μικρόν; ἔρωτᾷ συντόμως τὴν γραῖαν θλακαμηπόλον, προσηλῶν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ἀναγνώσῃ ἐν αὐτῷ τὴν τόσφ ἀνυπομόνωσιν προσδοκωμένην ἀπάντησιν!

Ἡ γραῖα σείει τὴν κεφαλὴν καὶ δάκρυ θερμὸν κυλίεται ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς! «Ἡ μικρὰ κοιμᾶται», ψιθυρίζει, «ἡ κυρία εἶνε μαζὺ τῆς.»— Ὁ ἰατρός νεύσας σιωπηλῶς ἀνῆλθε τὴν κλίμακα ἀσθμαίνων.

Ὅποιους ἀγῶνας ὑπέστη ἡ καρδιά του κατὰ τὰς ὀλίγας στιγμάς. καθ' ἃς ἦτο ἠναγκασμένος νὰ εἶνε μακρὰν ἀπὸ τὴν σύζυγόν του, ἀπὸ τὸ ἀσθενὲς τέκνον του! Ποσάκις κατηράσθη τὸ καθήκον καὶ τὸ ἐπάγγελμά του, τὸ ὁποῖον ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ προσδράμῃ πρὸς ψυχορραγούντα ἀσθενῆ σήμερον, ὅτε τὸ ἰδικόν του μονάκριβον παιδί κατεβιβρώσκετο ὑπὸ ἀγρίου πυρετοῦ.

Ἀλλὰ τέλος ἦτο ἐλεύθερος νὰ μείνῃ ἤδη καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς προσφιλοῦς μικρᾶς. Ὡς ἄγγελμα ἐξ οὐρανοῦ ἤχησαν εἰς τὰ ὦτά του οἱ λόγοι: «Ἡ μικρὰ κοιμᾶται.» Ἐν τῷ ἀμυδρῶς φωτιζομένῳ δωματίῳ τῆς ἀσθενοῦς ἐκάθητο ἡ σύζυγός του παρὰ τὴν μικρὰν κλίνην καὶ ἠκροῶτο μετὰ προσοχῆς τὴν ἀναπνοὴν τοῦ τέκνου τῆς.

Ἄλλοτε κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἡ μικρὰ Αἰμυλία ἦτο ὅλη χαρὰ καὶ εὐτυχία! Ὅταν ἡ μήτηρ ἐνέδυνεν αὐτὴν τὴν πρῶταν καὶ ὅταν τὸ ἐσπέρας ὠδήγει πρὸς ὕπνον τὴν καλὴν μικρὰν τῆς κόρην οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς ἦσαν πάντοτε: «Μαμά, κοντεύει νάρθη ὁ μικρὸς Χριστός; (Crist-kind).» Ἡ δὲ μαμά ἔπρεπε πάντοτε νὰ τῇ διηγῆται περὶ αὐτοῦ, πόσον ὥραϊος εἶνε μετὰ τὰς χρυσᾶς του πτέρυγας, καὶ πόσα ὥραϊα πράγματα φέρει εἰς τὰ φρόνιμα παιδάκια. Ἡ καλὴ τῆς μήτηρ ἐκάθητο τὴν νύκτα ἀργὰ καὶ ἠτοίμαζε διὰ φορα ὥραϊα δῶρα διὰ τὸ ἀγαπητόν της τέκνον. Ὁ δὲ πατὴρ κεκμηκῶς ἐκ τῶν μόχθων τῆς ἡμέρας ἐκάθητο παρ' αὐτῆ καὶ ἔπλαττον ὥραϊα περὶ μέλλοντος σχεδία, ἀφορῶντα ἰδίως τὸ τέκνον των, τὴν μικρὰν των ξανθούλαν, τὴν χαριτωμένην Αἰμυλίαν των. Ὅλα τὰ εὐφυᾶ λογάκια τῆς μικρᾶς ἐδιηγείτο ἡ μήτηρ μετὰ χαρᾶς καὶ ὁ πατὴρ τὰ ἤκουεν ὑπομειδιῶν καὶ ἔχαιρε διὰ τὴν χαρὰν τῆς.

Πόσον θὰ ἔχαιρεν ἡ μικρὰ των βλέπουσα τὸ ἀστράπτον

δένδρον καὶ ὅλα τὰ ἐπ' αὐτοῦ δῶρα. — Ἀγάπη μητρική! φροντίδες τῆς καλῆς μητρός! Εἰς ὅσους ἔλειψαν αὐταὶ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, αὐτῶν ὁ βίος διαρρέει ἐρημος καὶ ἀπροσάτευτος. Εἰς ὄντινα ὁ μητρικὸς ὀφθαλμὸς δὲν ἠγρύπνησεν, ἔστω καὶ ἐπὶ βραχὺν χρόνον τοῦτου ὁ πούς δὲν βραίνει ἀσφαλῶς ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ τοῦ βίου.

Αἴφνης μίαν ἡμέραν ἦλθεν ἡ μικρὰ Αἰμυλία πρὸς τὴν μητέρα τῆς: «εἶμαι τόσφ κουρασμένη, μαμά.» εἶπε μετὰ παραπόνου καὶ ἔκλινε πυρέσσουσαν τὴν μικρὰν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός.

Ὅταν τὴν ἐσπέραν ἦλθεν ὁ πατὴρ καὶ εὔρε τὴν μικρὰν καίουσαν, τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο κατηφές καὶ τὰ χεῖλη του ἐψιθύρισαν λέξεις, τὰς ὁποίας ἡ μήτηρ δὲν ἠνόησε — δὲν ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ. Ἐκάθητο παρὰ τὴν κλίνην τῆς μικρᾶς ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ γονυκλινῆς μετὰ τὸν φόβον τῆς ἀγωνιώσεως μητρικῆς καρδίας παρεκάλει τὸν Θεὸν διὰ τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου τῆς. Ὅλας τὰς ἀνησυχίας τῆς ἀνεκοῖνου πρὸς Αὐτόν, τὰς ἀνησυχίας τῆς διὰ τὸ πρὸς τὸν θάνατον παλαιὸν τέκνον τῆς καὶ διὰ τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος ἵστατο πλησίον τῆς καὶ παρετῆρει τὸ θυγάτριόν του μετὰ τὸ ἐρευνητικὸν βλέμμα τοῦ ἱατροῦ.

Ναὶ! ἀνησυχεῖ διὰ τὸν σύζυγόν της προσήυχετο ἵνα ἡ καρδιά αὐτοῦ συναισθανθῆ τὴν βαρύτητα τῆς θείας ταύτης τιμωρίας — διότι οὗτος δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν Ὑψιστον, οὔτε ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ, — ὡς ἔλεγεν. Ἀπεπειράθη ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ γάμου τῆς, καὶ ἐνόμιζεν ἑαυτὴν ἰκανὴν νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, ἀλλ' οὗτος ἤκουε μὲν αὐτῆς μετὰ γαλήνης, ἀλλὰ μετὰ γαλήνης ἐπίσης καὶ ἀδιασαλεύτου πεποιθήσεως ἀπεκρίνετο, ὅτι δὲν θέλει ποτὲ νὰ ὀμιλῆ μετ' αὐτῆς περὶ τοιούτων πραγμάτων. — Καὶ ἐν τούτοις ἦτο τόσφ καλὸς πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχούοντας, συμπονῶν περισσώτερον καὶ ἐκείνων οἵτινες ἐκαυχῶντο ὅτι εἶνε χριστιανοὶ καὶ εὐλαβεῖς. Ἀπεφάσισεν ὅθεν νὰ μὴ ὀμιλῆ πρὸς αὐτὸν περὶ θρησκείας, ἀλλ' ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἡ θερμὴ προσευχὴ τῆς ἵπτατο συνεχῶς περὶ τὴν ψυχὴν του καὶ ἤλπικεν ὅτι τοῦτο δὲν θὰ ἀπέβαινε εἰς μάτην.

Καὶ ἔβλεπε σήμερον τὸ ἀγωνιῶν αὐτοῦ πρόσωπον κλίνον σιωπηλὸν καὶ μελαγχολικὸν πρὸς τὸ προσκεφάλαιον τῆς μικρᾶς. Καὶ διηγείτο πρὸς αὐτὸν ὅτι κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀπουσίας του ἡ μικρὰ Αἰμυλία παρελήρει ἐκ τοῦ πυρετοῦ καὶ ἔβλεπεν ἀγγελούδια μετὰ χρυσᾶ φορέματα, τὰ ὁποῖα ἤθελαν νὰ παίξουν μαζὺ τῆς... τέλος ἀπεκοιμήθη, ἀνήσυχος μὲν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡσυχώτερα.

Ἡ πιστὴ γραῖα Δωροθέα, ἡ ὁποία καὶ τὸν ἰατρὸν εἶχε κρατήσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς βρέφος, ἵστατο περίλυπος κατατρώγουσα διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν προσφιλῆ μικρὰν. Ἡ μήτηρ τότε ἐνευσε πρὸς αὐτὴν νὰ πλησιάζῃ. «Ἐτοιμασον τὸ δένδρον, Δωροθέα,» ἐψιθύρισεν, «ἴσως...» δὲν ἠδύνατο ἐκ τῶν δακρύων νὰ εἴπῃ περισσώτερα καὶ ἡ γραῖα ἐπίσης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της διὰ τῶν χειρῶν τῆς καὶ ἀπέσφθη κλαίουσα.

Καὶ τώρα ὁ ὀφθαλμὸς τῆς μητρός προσηλώθη ἀγωνιῶν καὶ ἀνήσυχος ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς. «Ἡ κρίσις ἤρτισε, Μαρία,» ἐψιθύρισε — καὶ εὐθὺς ἡ μήτηρ ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς

κλίνης τοῦ τέκνου τῆς. ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἐνευσε αὐτῷ ὅπως καὶ οὗτος γονυπετήσῃ. Πλὴν φεῦ! Ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἀνωτέραν τῆς ἐπιστήμης δύναμιν σύζυγος, ἀπεσπάρθη αὐτῆς καὶ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Μία ὥρα παρήλθε, ἀτελεύτητος, ὥρα φοβερᾶς πάλης διὰ τὴν μητέρα, ὥρα βαθείας ψυχικῆς ἀγωνίας διὰ τὸν πατέρα, ὅστις ἵστατο ἐκεῖ παρὰ τὸ παράθυρον καὶ στηρίζων τὸ θερμὸν μέτωπόν του ἐπ' αὐτοῦ ἔβλεπεν ἔξω τὴν μαῦρην νύκτα. Ἀπὸ τὴν γειτονικὴν οἰκίαν ἔλαμπον τὰ φῶτα τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι ἤκουε τὰς φωνὰς τῶν χαϊρόντων παιδιῶν καὶ ἠσθάνετο πόνον εἰς τὴν καρδίαν του ὡσανεὶ διεπεράτο ὑπὸ μαχαίρας. — «Τί ἔκαμα ὁ ταλαίπωρος,» ἐψιθύρισε, ὥστε νὰ εἶμαι τόσφ δυστυχῆς. Καλεῖται τοῦτο δικαιοσύνη!»

Ἐξω ἡ χιών ἐπιπτε πυκνὴ καὶ αἱ νιφάδες ἀθροῖαι ἐστροβήλιζον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὡσεὶ ἤθελον νὰ ὑφάνωσι πέπλον πρὸ αὐτῶν, ὡσεὶ ἤθελον νὰ τὸν ἐξαναγκάσωσι νὰ ἐπανέλθῃ εἰς ἑαυτόν, εἰς τὸν θεὸν τῆς μητρός του, τοῦ παρελθόντος του.

Δὲν ἐγνώρισέ ποτε πατέρα! ἦτο τὸ μόνον καὶ ἀγαπητόν τέκνον τῆς μητρός του καὶ ὅλων, ὅσοι τὸ ἐγνώρισαν. Ἡ θερμὴ αὐτοῦ καρδιά ἀφωσιώθη ὀλοκλήρως εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ μετὰ ζηλοτύπου τρυφερότητος· διὰ αὐτὴν καὶ μόνον ἤθελε νὰ ἐργασθῆ, μόνον πρὸς χαρὰν καὶ εὐτυχίαν τῆς νὰ γίνῃ μέγας ἀνὴρ.

Μετ' ὀλίγον ὑπέστη τὴν πρώτην λύπην, ἀγρίαν ἄρατον λύπην. Ἡ μήτηρ του ἀπέθανε... νὰ κλαύσῃ ἢ νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην του δὲν ἠδύνατο, ἀλλ' ἐντὸς του τὸ πᾶν ἐξανίστατο ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ὃν Θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ ἐσπλαγγνίας ὠνόμαζον καὶ ὁ ὁποῖος τόσφ σκληρῶς τῷ ἀφήρησε τὸ τιμαλφέστερον ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον κατεῖχε.

Τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην τοῦ μείρακος ἐκληρονόμησεν ὁ νεανίας. — Ὅ,τι πρὶν ἐνόμιζεν ὅτι ἠσθάνετο, ἐζήτηε ἤδη ὅτε ἡ κρίσις αὐτοῦ ἦτο ὀριμώτερα, ὅτε αἱ ἐπιστημονικαὶ αὐτοῦ ἐρευνᾶς βασιμώτεροι νὰ τὸ περιβάλλῃ καὶ δι' ἐξωτερικοῦ κύρους ἠρεύνησεν, ἐζήτησεν, ἐμελέτησε τὴν φύσιν καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα αὐτῆς. Ἀλλ' ὅμως ἐκεῖνος κατὰ τοῦ ὁποῖου ὁπαῖς ἐν τῇ ὀδύνῃ αὐτοῦ εἶχεν ἐξαναστῆ, ἠφανίζετο ἤδη πρὸ αὐτοῦ εἰς μηδέν, ἐνόμιζε δὲ ὅτι εὔρε τὸ ὕψιστον συμπέρασμα τῆς σοφίας, ὅτε μίαν ἡμέραν ἠσύχως καὶ μετὰ ψυχραιμίας ὡμολόγησε καθ' ἑαυτὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ὅτι—«δὲν ὑπάρχει Θεός.»

Νομῖμος καὶ ἐντίμως ἐχάραξε τὸ στάδιόν του ἔχων ὡς ὕψιστον ἰδανικόν τὸ νὰ εἶνε σύμμαχος τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας κατὰ παντός ψεύδους, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπήλαυσεν ἡσυχίας· εἶχεν ἤδη παρευρεθῆ πλησίον πολλῶν ψυχορραγούντων καὶ εἶχεν ἰδεῖ πολλοὺς θνήσκοντας. ὦν οἱ σθεννύμενοι ὀφθαλμοὶ ἀντηνάκλων ἄλλον ὑψηλότερον κόσμον καὶ ὅμως πάλιν ἔλεγε: «Τὸ πᾶν εἶνε ψεῦδος, ἀπάτη.»

Ἐμενεν ἀγαμος καὶ οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ ἐνώσῃ τὴν ἀχαριν καὶ σκοτεινὴν ζωὴν του μετὰ τῆς ζωῆς ἄλλου, ὅτε αἴφνης ἐγνώρισε νέαν κόρην διαφέρουσαν τῶν ἄλλων γυναικῶν. Ἡ γνωριμία αὐτῆ ἐζωπύρωσεν ὡς ἠλιακὴ ἀκτίς τὴν καρδίαν του. Ἡ κόρη ἐκείνη ὡς παιδίον ἐμπλεον ἐμπιστοσύνης ἔτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς τὴν ἰδικὴν του, καὶ οὗτος δὲ ὠρκίσθη νὰ καταστήσῃ αὐτὴν εὐτυχῆ.

Τὸ μέτωπόν του αἴφνης συνωφρυνώθη. Πῶς! ἐκράτησε τὸν ὄρον του τοῦτον! Ἦτο τάχα μετ' αὐτῆς μία καρδιά καὶ ἔν πνεῦμα! Ἄλλ' αὐταὶ ἦσαν τρελλαὶ σκέψεις. Ἄλλη εἶνε ἡ πίστις τοῦ ἀνδρός καὶ ἄλλη ἡ τῆς γυναικός, εἰς τὸν ἀνδρα προσήκει τὸ δρᾶν, εἰς τὴν γυναῖκα ἡ ἐλπὶς.

Εἶχεν ἤδη ἀποκτήσει τέκνον καὶ ὅταν ἐκράτει τὸ μικρὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅταν τὸ παρετῆρει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, οἵτινες τῷ ἐφαίνοντο ὡς αἰνίγμα, τότε ἠσθάνετο κἄτι τι ἐν τῇ καρδίᾳ του, τὸ ὅποιον οὐδεποτε εἶχε πρότερον αἰσθανθῆ. Διατί ἀκριβῶς τῶρα τῷ ἤρχετο εἰς τὴν μνήμην τὸ ρητόν: «Ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γέννησθε ὡς τὰ παιδιά.»

Τὸ τέκνον του ἦτο τώρα ἀσθενές, τὸ μόνον ἀγαπητόν ὄν, τὸ ὅποιον πρὸς τὴν συζύγῳ του ἐπὶ τῆς γῆς εἶχεν! Ἄλλὰ προσοχὴ!... αὐτὸς ὁ θόρυβος ἐν τῷ δωματίῳ... μῆπως εἶνε αἱ πτέρυγες τοῦ ἐπιθανάτου ἀγγέλου;

Καὶ ἐν τῷ πάλιν ἐφαίνετο ὅτι προσεῖχε βαθὺς στεναγμὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ στήθους του καὶ ἤχησεν εἰς τὸ οὖς του, γλυκὺς ἤχος ὡς ἡ φωνὴ τῆς γυναικός του!

«Θεὲ μου!,» ἐφώναζε, «μὴ μοῦ στερήσης τὸ παιδί μου!»

Πρὸ τῆς ἰδίας του φωνῆς ἐταράχθη. Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐπιστήμης, τῆς ψυχρᾶς σκέψεως ἀπέλιπς ἤδη:

«Αἰώνιοι, εἶπεν, εἶνε οἱ νόμοι τῆς φύσεως καὶ οὐδεὶς Θεὸς δύναται νὰ τοὺς μεταβάλλῃ!»

Ἐπάρχουσι στιγμαὶ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, καθ' ἃς τοιαῦτα συντελοῦνται ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ, ὅσα οὐδ' ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη θὰ ἐγίνοντο. Ἐνεοὶ καὶ ἐκθαμβοὶ ἀτενίζομεν πρὸς τὰς ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐξαφανιζομένας εἰς μηδέν, καὶ μίαν πρὸς μίαν διαλυομένας σκέψεις καὶ ἐλπίδας ἡμῶν. Εἶνε στιγμαὶ εἰς τὸν Θεὸν ἀνήκουσαι, εἶνε τρικυμιαὶ τὸ πᾶν καταστρέφουσαι· ἐν αὐταῖς αἰσθανόμεθα τὴν ἀδυναμίαν μας καὶ τὴν μηδαμινότητα τῆς σοφίας μας.

Ταῦτα ἠσθάνετο ὁ πρὸ τοῦ παραθύρου κατὰ μόνας ἰστάνας ἀνὴρ καὶ δάκρυα ἄφθονα ἔρρεον ἀπὸ τῶν παρειῶν του. «Παιδί μου, παιδί μου, ἔλεγε προσευχόμενος σιωπηλῶς ὡς ἐκεῖνος, ὅστις τὸ πρῶτον προσεύχεται. Αἴφνης ἔτεινε τὸ οὖς. Δὲν ἦτο ἡ φωνὴ τῆς γυναικός του, ἡ ὅποια τὸν ἐκάλεϊ; ἐν τῷ δ' ἔτρεχε πρὸς αὐτὴν ἔστη ἀποτόμως πρὸς τῆς θύρας, ἀπολιθωμένος ὡσεὶ ἔβλεπε φάσμα τι ἠτένισε τὴν πρὸ αὐτοῦ εἰκόνα.

Ἡ σύζυγός του ἔμενε γονυκλινῆς πρὸ τῆς κλίνης τοῦ τέκνου καὶ οἱ βραχιόνες τῆς περιέβαλλον τὸ μικρὸν, τὸ ὅποιον μὲ ἀκτινοβολοῦντας ὀφθαλμούς, μὲ μειδιάμα χαρᾶς εἰς τὰ χεῖλη ἐκάθητο ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων.

«Παπᾶ, παπάκι μου!» εἶπεν ἐκεῖνο, καὶ ὁ πατὴρ ὤρμησε μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας πρὸς τὸ τέκνον του: «Ἐσώθη, ἐσώθη!» ἐφώναζε καὶ ἔπεσε γονυκλινῆς πλησίον τῆς γυναικός του.

Τὸ πᾶν εἰσίγα. Ὅτε ἡ γραῖα Δωροθέα ἤνοιξε τὴν θύραν, λαμπρὸς φωτισμὸς ἤστραψεν ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ἡ μικρὰ Αἰμιλία ἐκ χαρᾶς σκιρτῶσα ἔτεινε τὰ χερσὶνά της πρὸς τὸ ἀντικρὺ ἀκτινοβολοῦν δένδρον τῶν Χριστουγέννων.

Καὶ ὅταν ἡ Μαρία ἠτένισε πρὸς τὸν ἀνδρὰ τῆς μὲ δακρυμένους ὀφθαλμούς, τότε καὶ οὗτος συγκινημένος τὴν ἐνηγ-

καλίσθη καὶ συγχρόνως ἐξῆλθον ἀπὸ τὰ χεῖλη των ὡς ἐγνωμοσύνη καὶ εὐχαριστήριος προσευχὴ:

Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς Εἰρήνῃ!

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ)

Καλλιόπη Α. Κυριαίδου

Ο ΥΜΕΝΑΙΟΣ

Τὰ μέλη τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου σωματείου, περὶ οὗ καὶ ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐγράφουμεν, κατανοοῦντα ὅτι ἡ ἠθικὴ ὑποστήριξις τῶν Κυριῶν ἔσται αὐτοῖς πολὺτιμος συμβολή, ἐπικαλοῦνται τὴν συνεργασίαν πάσης Κυρίας, δυναμένης ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς θέσεως ἢ τῶν γνώσεών της νὰ συντελέσῃ ὑπὲρ τῆς εὐγενοῦς ταύτης καὶ μεγάλης ιδέας, ἣν ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὀφείλομεν μετ' ἰσοῦ ζήλου νὰ καλλιεργήσωμεν καὶ ἡς τὴν ταχεῖαν πραγματοποίησιν ἀντιπάσης θυσίας νὰ ἐπιδιώξωμεν. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ κατάλογος ἐγγραφῆς μελῶν κυριῶν κατατέθη εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν, ἐν ᾧ ἐνεγράφησαν ἤδη ὀνόματα τιμῶντα τὸ φῦλον μας καὶ ἐξασφαλιζόμενα μετὰ τῶν γνωστῶν ἤδη ἀνδρικών ὀνομάτων ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου πᾶσαν ἐπιτυχίαν. Αἱ ἐγγραφεῖσαι ὡς μέλη κυρία θέλουσι συνέλθει εἰς τὴν γενικήν τῶν μελῶν συνέλευσιν, ὅπως προβῶσιν εἰς ἐκλογὴν ὀριστικοῦ Συμβουλίου, Προέδρου, Ἀντιπροέδρου καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ καὶ εἰς ὀριστικὴν ἐπικύρωσιν τοῦ καταστατικοῦ τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου Σωματείου.

Ἐλπίζομεν ὅτι πᾶσα γυνὴ καὶ ἰδίᾳ πᾶσα μήτηρ πονοῦσα ὑπὲρ τῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ μέλλοντος τῶν ἰδίων τέκνων, καὶ κατανοοῦσα τὰς εὐεργετικὰς συνεπείας τῶν μικρῶν μηνιαίων ἀποταμιευμάτων—εἰς ἃ ὀφείλεται ἡ διατήρησις τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν ὑπαλλήλων—θέλει οὐ μόνον ἐξασφαλίσει τὸ μέλλον τῶν τέκνων της εἰς τὸν Ὑμέναιον, ἀλλὰ καὶ εὐγνωμονεῖ ἀπὸ ψυχῆς τοὺς ἐργασθέντας καὶ συντελέσαντας ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ. Ἰδίως δὲ ὀφείλει τὸ φῦλον ἡμῶν χάριτας πρὸς τὸν σχόντα τὴν εὐγενῆ ταύτην πρωτοβουλίαν γνωστὸν ἐν τῇ πόλει μας γυναικολόγον ἱατρὸν κ. Μπέλλον, τὸν καὶ διὰ σειρᾶς ἄρθρων καὶ διὰ τοῦ χαρακτηριζόντος αὐτὸν φιλοπάτριδος ζήλου ἐργασθέντα εἰς σύστασιν σωματείου, μεγάλας προωρισμένου νὰ παράσχῃ εὐεργεσίας εἰς τὸ ἔθνος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΡΙΑΣ

Κυρία διευθύντρια

Αἰσθάνομαι, ἀληθῶς, μεγάλην χαρὰν γράφουσα σήμερον ἐν τῇ καλῇ Ἐφημερίδι Ὑμῶν.

Ἡ καλὴ ἰδέα ἣν τὸ φύλλον σας δικαίως ἐμποιεῖ, δὲν περιόριζεται ἐν Ἑλλάδι μόνον. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἐν τῷ ἐξωτερικῷ μετ' ἀνυπομονησίας ἀναμένομεν τὴν ἄφιξιν τοῦ ταχυδρομείου, τὸ ὅποιον κομίζει τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν», καὶ μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως ἀναγινώσκουμεν τὰ ἐκλεκτὰ ἐν αὐτῇ ἄρθρα. Αἰσθανόμεθα ὑπερηφάνειαν, βλέπουσαι, ὅτι ἐν τῇ τοῦ πολιτισμοῦ προόδῳ καὶ ἀμιλλῇ τῇ χαρακτηριζοῦσθαι τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ ἑλληνικοῦ βίου, αἱ ἑλληνίδες οὐδόλως ὑστεροῦσι.

Τὴν αὐτὴν ὥραιαν συγκίνησιν δοκιμάζει ἡ ἑλληνὶς ἐπανερ-

χομένη μετὰ πολλῶν ἐτῶν ἀπουσίαν ἐν τῇ πατρίδι της καὶ βλέπουσα αὐτὴν τόσον μεταβληθεῖσαν ἐν ὥραίότητι. Δι' ὑμᾶς, βεβαίως αἰτινες ζῆτε διαρκῶς ἐν Ἀθήναις καὶ παρακολουθεῖτε τὰς ὁσημέραι ἐπιγινόμενας μεταβολὰς ἢ ἐντύψεις αὐτῆς εἶνε πολλῶν μετριωτέρα, ἴσως μάλιστα ἀποροῦσαι διαπυθάνεσθε πῶς καὶ τοῦ εὐρίσκουμεν ἡμεῖς τοιαύτην μεταβολήν. Ἄλλ' ἐὰν ἐμένετε ὡς ἐγὼ ἐπὶ πολλὰ ἔτη μακρὰν, καὶ ἐπανερχόμενοι εὐρίσκετε ἀντὶ τῶν ἄλλοτε χωραφίων, οἰκοδομῶν καὶ μέγαλα κομψότατα, τροχιοδρόμους διασχίζοντας τὴν πόλιν, καφενεῖα καὶ ξενοδοχεῖα εὐρωπαϊκώτατα, σιδηροδρομὸν συνδέοντα τὰς Ἀθήνας μετὰ τῆς Πελοποννήσου, ὥραιον κόσμον, ὥραιότατην φύσιν βεβαίως θὰ ἐξεπλήττεσθε καὶ θὰ ἠσθάνεσθε τὴν πατριωτικὴν χαρὰν, ἣν καὶ ἡμεῖς σήμερον αἰσθανόμεθα.

Ἐκτὸς τούτου αἱ Ἀθηναῖαι ἔχουσι ἰδιαιτέρον τι θέλημα, τὸ ὅποιον οὐδαμῶς δύναται τις νὰ εὔρη. Τὰ σωζόμενα τῆς ἀρχαίας καλλιτεχνίας μνημεῖα παρέχουσι εἰς τοὺς ἐνταῦθα ζῶντας συγκινήσεις ἀληθῶς ὥραιας καὶ ἀγνώστους. Χωρὶς νὰ θέλῃ μεταφέρεται τις νοερώς εἰς ἐποχὰς ἀρχαίας· βλέπει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς φαντασίας τὰς Μούσας λουομένας ἐν τῷ Ἰλισθῷ, τοὺς Θεοὺς πλανωμένους ἐν τῷ στερεώματι, τὰ μυστήρια τῶν ἀρχαίων τελούμενα.

Αἰσθάνεται τοὺς βωμοὺς καπνίζοντας, τοὺς ἀτμοὺς τούτων μεταιωρούμενους καὶ περιβάλλοντας τὰ περίεξ ὄρη καὶ τὰς πεδιάδας μὲ τὸν ὀμιχλώδη τῆς φαντασίας καὶ ποιήσεως πέπλον. Παρὰ δὲ τὴν θελατικὴν καὶ ἀρχαϊκὴν ταύτην εἰκόνα παρίσταται, ἐν ἀντιθέσει, ἡ ζωὴ τοῦ νέου ἑλληνικοῦ βίου, ἡ κίνησις, ὁ πολιτισμὸς! Καὶ ζῆ τις οὕτω ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ νέου κόσμου, ἐν μέσῳ ἀναμνήσεων μεγάλου παρελθόντος καὶ ἐλπίδων μέλλοντος, χωρὶς νὰ παρέλθῃ μίᾳ ἡμέρᾳ στερουμένη μιᾶς εὐγενοῦς συγκινήσεως.

Ἐπὶ τοιούτων κατεληγμένη ἐντυπώσεων κατῆλθον τῆς Ἀκροπόλεως καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν νέαν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκθέσεως.

Εἰσῆλθον, ὡς βλέπετε, μὲ φαντασίαν προκατειλημμένην πως, οὐδεμίαν δὲ τῇ κρίσει ἐπιτρέπουσαν συζήτησιν. Ἄλλ' ὅ,τι ἐκεῖ εἶδον δὲν διέψευσε ποσῶς τῆς φαντασίας μου τὰς προσδοκίας. Παρευρεθεῖσα ἐν ἀπάσαις σχεδὸν ταῖς Παγκοσμίαις Ἐκθέσεσι, καὶ ἐπισταμένως αἰετοεξετάσασα τὰ ἐκάστοτε ἐκτιθέμενα ἑλληνικὰ ἐκθέματα, ἄσμενος παρετῆρησα τὴν καταπληκτικὴν πρόδον τῆς Ἑλλάδος ἐντε τῇ βιομηχανίᾳ καὶ τῇ καλλιτεχνίᾳ.

Κατὰ τὴν ἐν Λονδίῳ Ἐκθεσιν τοῦ 1851 ἡ Ἑλλὰς ἀντεπροσωπεύετο διὰ προϊόντων ὀλίγων καὶ ἀτελῶν, κατὰ τὰς ἐπομένας τῆς Γαλλίας καὶ Αὐστρίας ἐκθέσεις τὰ τῆς Ἑλλάδος εἶδη ἦσαν κάπως πλουσιώτερα, ἀλλ' ὅπως δῆποτε καθιστεροῦν ἐπαίσθητῶς τῶν λοιπῶν.

Τὰ σήμερον ὁμως ἐκτιθέμενα εἶνε ἀληθῶς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν τέλεια. Τὰ ἔργα τῆς Σπάρτης Καρασταμάτη εἶνε ἀληθῆ ἀριστουργήματα ὑφαντικῆς, ὁ δὲ λαμπρὸς αὐτῶν χρωματισμὸς περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν αὐτοδίδακτον νέαν βαφεῖα. Ὡραῖον τι καὶ ἀξιοπεριεργον προσκέφαλιον εἶνε δαίγμα ὑπομονῆς καὶ ἐξσηκμημένης ὀράσεως. Θαυμασμοῦ δὲ ἄξιον πλὴν πολλῶν ὥραιων καὶ τεχνικωτάτων ἔργων καὶ τὸ διὰ τριῶν κεντημένον ἑκα-

τοντάδραχμον. Ἐκ τῶν τριχάπτων τῆς Κερκύρας ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν μοὶ προῦξήνησαν τὰ ἐργασθέντα ὑπὸ τῆς κυρίας Κανατᾶ.

Καὶ ἡ ζωγραφικὴ δὲ τελειότατα ἀντιπροσωπεύεται ἐν τῇ Ἐκθέσει. Τὸ κενεῖόμενον παιδίον τοῦ Ἰακωβίδου ἀναμφιβόλως θέλει βραβευθῆ ἐν τῇ Παγκοσμίῳ τῶν Παρισίων. Αἱ γόνδολοι τῆς Βενετίας ποιητικώταται μοὶ ὑπενήμισαν τοὺς ὥραίους στοίχους τοῦ περιπαθοῦς Musset. Ἐν δὲ τῇ προτομῇ τοῦ Βύρωνος βλέπει τις ὅλην τὴν γλυκύτητα τῶν χειλέων τοῦ Don-Juan καὶ τὴν ἐκφανσιν φαντασίας ἐντροφώσης ἐν τῇ ἰδανικότητι.

Μοὶ ἤρεσε πολὺ καὶ ἡ ταξινόμησις τῶν ἐκθεμάτων, ἣτις ἐγένετο μετὰ μεγάλης φιλοκαλίας καὶ καλλιτεχνικῆς δεξιότητος. Ἡ τοποθέτησις τῶν ἀντικειμένων καὶ ὁ κατάλληλος αὐτῶν φωτισμὸς ἐξασφαλιζοῦσι πολλάκις τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐκτιθέμενων ἔργων. Μόνον αἱ Medailles ἔπρεπε νὰ τοποθετηθῶσιν ὀριζοντίως καὶ οὐχὶ καθέτως, ὅπως ἔχωσιν, ἵνα μὴ τι ἐκ τῆς λαμπρᾶς ἐντυπώσεως ἀπολέσωσι.

Τὰ ἔργα τῆς κυρίας Ζαμπακοῦ, τὸ γένος Κασσαβέτη, τὰ ὅποια δὲν θὰ ἔβλεπον, ἐὰν καλὸς τις φύλαξ δὲν μὲ ὠδήγει ἐπὶ τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἄνω πατώματος, εἶνε ἀπαραμίλλου κάλλους.

Τινὰ ἐξ αὐτῶν εἶχον ἄλλοτε ἴδει ἐν τῇ Royal Academy καθὼς καὶ εἰς τὸ Salon τῶν Παρισίων, ὅπου καὶ ἔτυχον ταῦτα ἐνθουσιωδῶν ἐπαίνων. Ἡ κυρία Ζαμπακοῦ εἶνε ἀληθῆς καλλιτέχνις, γνωρίζουσα νὰ μεταδίδῃ ψυχὴν εἰς τὰ ἔργα αὐτῆς τὰ πλήρη ποιήσεως καὶ καλαισθησίας. Ἡ μικρὰ προτομὴ τοῦ Δ. Κασσαβέτη εἶνε τέλειον ἀριστούργημα, ἡ δὲ τοῦ κ. Legros καθηγητοῦ τῆς σχολῆς Itade ἐν Ἀγγλίᾳ (ὃν νῦν τύχησα νὰ γνωρίσω) ἱκανοποιεῖ τὰς κρίσεις καὶ τοῦ μᾶλλον αὐστηροτάτου τῶν κριτῶν. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ καλλιτέχνις κυρία Ζαμπακοῦ, τὸ γένος Κασσαβέτη, θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐργαζομένη καὶ παράγουσα νέα ἔργα, ἄξια τῆς ἀθανάτου φήμης ἣτις τὴν ἀναμένει, ὡς ἐλπίζομεν καὶ ποθοῦμεν νὰ ἴδωμεν ἐν τῇ προσεχεῖ τῶν Παρισίων παγκοσμίῳ ἐκθέσει τὴν Ἑλλάδα διακρινομένην καὶ ζηλωτὴν κατέχουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν μᾶλλον πεπολιτισμένων καὶ ἐπὶ προόδῳ διακρινομένων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Δεκεμβρίου 1888.

Καλλιρρόη Ἀκάτου

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ὁ Παῦλος εἰσῆλθε περὶ τὴν 10ην μ. μ. εἰς τὸ περίκομφον οἰκημᾶ του, μὲ πρόσωπον ἐφ' οὗ ἐπλανᾶτο μυστικῆς τῆς θλίψις, πικρὸν πως μειδιάμα. Ἡ ζωηρότης τῆς πόλεως κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦτο ἀσυνήθης, πάντων ἀγρυπνούντων, ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ μεσσηνιαίου, πολλῶν δὲ μέχρι προκεχωρημένης τῆς νυκτὸς ὥρας περιπλανωμένων ἀνά τὴν ἀγορὰν καὶ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα πρὸς ἀγορὰν τῶν διὰ τὴν μεγάλην τῆς ἐπαύριον ἡμέραν χρεωδῶν. Ὁ θόρυβος οὗτος, ἡ ἐπὶ τῶν προσώπων πάντων ἐκδηλουμένη ζωηρότης καθίστων τὸν ὥραιον νεανίαν ἐτι μελαγχολικώτερον.

Ἐξηπλώθη ἐπὶ ἀναπαυτικῆς τινος ἔδρας, ἦναψεν ἐν ἀρωματικῶν σιγάρων Ἀβάνης καὶ ἤρξατο ῥεμβάζων ἢ μᾶλλον σκεπτόμενος ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ μυσαιώτερον ὄν τῆς

ύψηλου. Μόνον οι εύτυχοι, έλεγε καθ' έαυτον, έχουν φίλους, όχι όμως και οι δυστυχείς. Την αυτην έσπεραν του παρελθόντος έτους έλαβον εξ προσκλήσεως, ενω σήμερα ουδεις με ένθυμήθη, ουδεις εκέφεθη ότι καν υπάρχει! Κατά τί λοιπόν ήλλαξα ή τί κακόν έπραξα, όπως τόσο μισητός καταστώ. Εύθως ως έμαθα εκ της πτωχεύσεως της Αμερικανικής Τραπεζης, εν η ύπηρχε κατατεθειμένη ή περιουσία μου ότι κατεστράφη, επώλησα πιν ότι πολύτιμον είχον, όπως πληρώσω τά μικρά χρέη μου και την τελευταίαν εξαμηνίαν της κατοικίας μου. Αλλά ενω πρό τριών μηνών ήξιζα μηνιαίον εισόδημα 30,000 φρ. σήμερα δέν άξιζω ούτε εν λεπτόν. Είμαι ποσότης άχρηστος και ουδεις έχει ανάγκην της παρουσίας μου. Αχρεία άνθρωπότης! συνεπέρανε μορφάσας μετ' ανήδίας. Έρριψε τό ύπόλοιπον του σιγάρου του, ήγήθη της θέσεώς του και ήρξατο περιφερόμενος εν τω δωματίω του και εξακολουθών τον μονόλογόν του. Χριστούγεννα!! τί ώραίας άναμνήσεις μοι έπαναφέρει ή ημέρα αυτη! Τα παιδικά μου έτη, καθ' ά άφυπνιζόμενος εκ των ζωηρών της μητρός μου γελώτων εύρισκον τό μικρόν ύποδημάτιόν μου παρά την λαμπυρίζουσαν θερμήν έστίαν, πλήρες παιγνίων και ζαχαρωτών, και τας θωπιείας φιλοστόργου μητρός, ής ήμην τό ακριβόν τέκνον, και τας εύχας ως έκαμνα άποκοιμούμενος, και τά ώραία όνειρα άτινα έμάγευον και έθελγον τον χριστουγεννικόν μου ύπνον! Ω!! πόσον καλά ήτο τότε, και πόσον έπεθύμουν να ήμην και σήμερα μικρός!

Αίφνης στρέψας την κεφαλήν έρριψε τυχαίως τό βλέμμα προς κομψότατον περιχρυσον άνατολικόν πέδιλον, όπερ άνευρυθριάτως ήδύνατο να δεχθή τον μαγικώτερον και χαριέστατον πόδα μεγάλης τινος Σουλτάνας, και όστις δίκην ώρολογιοθήκης εκρέματο ύπερ την κλίνην του.

Ο Παύλος έλαβεν αυτό εις χείρας και δακρύων σχεδόν τό περιεργάζετο. Αίφνης έπιθυμία τις άκατανόητος κατέλαβεν αυτόν. Διατί τάχα να μη θέση τό πέδιλον εκείνο επί της έστίας, ως έπραττε ότε ήτο παις. Έδίστασεν όλίγον θεωρών την ιδιοτροπίαν ταύτην παιδικήν ή μάλλον γελίαν. τέλος όμως υπέεικον εις άνωτέραν τινα έπιθυμίαν έθεσε τό πέδιλον πρό της θερμάστρας λέγων: εάν ό Χριστός ηυδόκει να άνταποκριθή εις την έπιθυμίαν μου, θα έρριπτε την άπωλεσθείσαν περιουσίαν μου έντός του πεδίου.

Πριν ή συμπληρώση την σκέψιν του ταύτην ό κώδων του δωματίου του ήχησε ζωηρώς. Ανοιξας την θύραν του εύρέθη πρό δύο ύπηρετών ξενοδοχείου. Έδω κατοικεί ό κ. Παύλος Κ. ήρώτησαν ούτοι;

Ναι έδω άλλ' ουδέν παρήγγειλε.

Υμεις, Κύριε, δέν διατάξετε άληθώς τό γεύμα τουτο· πλην άλλος τις μάς έπεφόρτισε να τό φέρωμεν έδω, ειδοποιών ύμας, ότι μετά μίαν ώραν έρχεται να συγγέμματιση μετ' ύμων.

Εισέλθετε, ειπεν ό Παύλος. Και άφου τό γεύμα διδεται παρ' έμοι φερέτέ μοι αύριον τον λογαριασμόν σας. Ένω δε ούπηρετάι ήτοιμάζον την τράπεζαν, ό Παύλος εδασάνιζε τον νουν του προσπαθών να μαντεύση τίς ήτον ό ευγενής και λεπτός εκείνος φίλος, όστις δέν τον έλησμόνει εις την δυστυχίαν του. Μετά μίαν περίπου ώραν, καθ' ήν μύριοι συλλογισμοί διεσταυρούντο εν τω έγκεφάλω του Παύλου, ό κώδων

ήχησεν εκ νέου, ανοίξας δε εύρέθη εκπληκτος πρό νέας γυναικός έντελώς άγνωστου, συνοδευόμενης ύπό της θαλαμηπόλου της. Φοβούμαι, Κυρία μου, ειπε, μη έχασατε την διευθυνσίν σας.

Μήπως δέν είσθε σεις ό κ. Παύλος Κ. κύριε;

Μάλιστα κυρία μου.

Τότε δέν άπατώμαι. Προσθέτω μάλιστα ότι καιτοι δέν σας είδον ποτέ, σας γνωρίζω εν τούτοις κάλλιστα. Σας παρακαλώ όμως μη έρωτήσητε τό όνομά μου. Υποθήσατε ότι είμαι τακτική και ένθουσιώδης άναγνώστρια των ώραίων στίχων σας, και ότι εξέλεξα την έσπεραν ταύτην, να γνωρισθώ μετά του μεγάλου ποιητου. Βοηθουμένη δε εν τω μεταξυ τουτω ύπό της άκολουθου της, άπηλλάγη του πύλου και του επανωφοριου της, ό δε Παύλος ένεός, εκθαμβος, μη δυνάμενος να συνελθη, εθαύμαζε την πρό αυτού ώραίαν κυρίαν. Βεβαίως ή νέα έπισκέπτρια ήτο γυνη του κόσμου. Αλλά τό τολμηρόν τουτο διάβημά της, τό να μεταβή δηλ. να δειπνήση εις τοιαύτην της νυκτός ώραν παρά νεανία εισκοιπενταετεί, έδιδεν αυτω ύπονοίας δυσαρέστους περι των ήθικων αυτης άρχων.

Τί ώραίον πυρ! ειπεν ή έπισκέπτρια πλησιάζουσα προς την έστίαν και εκτείνουσα τους μικρούς πόδας της προς την πυράν. Χωρίς δε να παρατηρηθή ύπό του Παύλου έθιζε σχεδόν διά της χειρός τό μικρόν πέδιλον. Μετά ταυτα μετέβησαν εις τό έστιατόριον, συνοδευόμενοι ύπό της Μαρίαςνης, ήτις ύπηρετήσεν αυτούς τρώγοντας, μετά τάξεως και ακριβείας μαθηματικής. Οι τρόποι της συντρόφου του, ή γλώσσα, τό ύφος αυτης προϋδιδον γυναίκα ού μόνον άριστοκρατιδα, αλλά και έντιμον, άθώαν, άγνήν, έπιβάλλουσαν βαθύτατον σεβας. Τί λοιπόν ήλθε να κάμη παρ' έμοι, και τί σημαίνει τό μυστήριον τουτο! Αποτεινόμενος δε προς αυτην. Ειξεύρετε, τη ειπεν, ότι πριν ή ό Θεός ή ή καλή μου τύχη σας οδηγήση ένταυθα. ήμην τόσο άπηλπισμένος, τόσο μελαγχολικός, ώστε άγνωών πώς να περάσω την ώραν μου εθηκα πρό της θερμάστρας εν ώραίον χρυσοϋν πέδιλον, όπερ θα εφαρμοσθή θαυμασιώς επί του μικροσκοπικου ποδός σας. Ηύχήθη δε όπως ό Χριστός μοι βίψη εν τω πεδίλω εκείνω την άπωλεσθείσαν περιουσίαν μου. Πόσον ύπήρξεν εν τούτοις καλός! Μοι έστειλε κατι πλειότερον· ήμας την μάλλον άξιολάτρευτον γυναίκα του κόσμου· διότι άληθώς ουδέποτε εν τη ζωή μου ύπήρξα τόσο ευτυχής, όσον κατά την στιγμήν ταύτην. Είσθε τόσο ώραία, τόσο μαγική, τόσο άγνή, ώστε μοι φαίνεται ότι πρό έμου βλέπω όνειρον.

Α!! ειπεν εκείνη μειδιώσα. Τα όνειρά σας εινε πολυ ένθουσιώδη. Μήπως νομίζητε ότι ό Χριστός με έστειλεν ένταυθα, να άκούω τας φιλοφρονήσεις σας!

Είσθε τόσο ώραία, ώστε θλίβομαι άληθώς δια την γνωριμίαν μας ταύτην. Αισθάνομαι ότι εν τω μέλλοντι ό βίος μου σας άνήκει.

Δέν λέγετε άληθειαν, ειπεν εκείνη. Θα άπερασιζετε άρα να με νυμφευθήτε;

Είμαι άνθρωπος τίμιος. Κυρία μου. Ο,τι συμβαίνει την έσπεραν ταύτην με μαγεύει και με θλίβει ένταυτω. Η καρδιά μου με ώθει προς ύμας· αισθάνομαι δι' ύμας ό,τι ουδέποτε ήσθάνθη δι' άλλην γυναίκα. Αλλά ή άξιοπρέπειά μου

άνθίσταται εις μόνην την ιδέαν του να σας νυμφευθώ, πριν ή μοι δώσητε σαφεις εξηγήσεις της διαγωγής σας της έσπερας ταύτης, ήτις όμολογήσατε τό ουδέν έχει τό όμαλόν.

Δόξα τω θεώ. Είσθε τοιούτος, οίον σας έπόθησα. Η ύπερρηχάνειά σας, Κύριε, εινε ένδειξις μεγάλης και ευγενούς ψυχής. Κρυώνω προσέθηκε· μεταβώμεν εις τό γραφειόν σας να θερμανθώ όλίγον εις την ώραίαν εκείνην θερμάστραν. Ταχεία δε ως άστραπή, χωρίς να δώση αυτω τον καιρόν να τη προσφέρη τον βραχιόνά του μετέβη εις τό παρακείμενον δωμάτιον, τοποθετουμένη δε πρό της θερμάστρας άνεφώνησε. Τί βλέπω έδω!! Ο Χριστός σας έστειλε τό δώρον του! και όντως έντός του πεδίου ύπήρχε χάρτης επτυγμένος εν ειδει έπιστολής.

Ο Παύλος συγκεκινημένος άνέπτυξε τον χάρτην και άνέγνω την εξής έπιστολήν:

Κυρία Μαρία Κ...

Τη έντολή της μητρός σας άποθανούσης εν Αμερικη, μεταβιβάζω ύμιν την εξ έπτά εκατομμυρίων φράγκων περιουσίαν της, ύπό τον ρητόν όρον του να διαμοιρασθήτε τό ποσόν τουτο μετά του πρώτου εξαδελφου σας κ. Παύλου Κ... μετ' ου και νυμφεύσθε την νύκτα των Χριστουγέννων, εάν αισθάνησθε άμοιβαίως συμπάθειάν τινα. Η διευθυνσις του άγνωστου εξαδελφου σας ειναι όδός Μ... αριθ. 25.

Ο Συμβολαιογράφος Δ. Κ...

Οι δύο νέοι έρρίφθησαν εις τας άγκάλας άλλήλων, εξήλθον δε της οικίας, να διευθυνθώσι προς τον ναόν, ένθα ήνώθησαν δια του ιερού μυστηριου του γάμου.

Ελένη Γεωργιάδου

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Εν τε τη Οικογενεία και τοις Παρθεναγωγείοις

Καιτοι κατ' επανάληψιν έδημοσιεύσαμεν άρθριδια άφορώντα εις την υγιεινήν της γυναικός και των παιδων, προτιθέμεθα δε να εξακολουθήσωμεν δημοσιεύουσαι τοιαυτα,

43 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

— 43

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΜΩΔΟΥΙ

Το μυστήριον της εξομολογήσεως! υπέλαβεν ό άνακριτής ύψων τους ώμους· ιδού εύκολος δικαιολόγησις. Η μητηρ σας είχε λάθει παρ' του συμβολαιογράφου της την ημέραν του θανάτου της 327 χιλ. φρ. Ευρέθησαν εν τω κιβωτιώ 312 χιλ. και 15 χιλ. ως προς τον αδελφόν σας ενεχειρήσατε την ιδίαν έσπεραν· ιδού ακριβώς ό αριθμος του υπεξαίρεθέντος ποσου.

Ο Ονεζιμος εισώπα, ένω ό Γιλβέρτος φρικιών από κεφαλής μέχρι ποδών και ώχρότερος νεκρού έλεγε: δέν άπαντάς; δέν άποκρούεις την άποδιδόμενην σοι κατηγοριάν;

Είμαι άθώος. Δέν δύναμαι να ειπω περισσότερον. Ορειλώ να σιωπήσω.

Αλλά, δυστυχη, δέν βλέπεις λοιπόν ότι και εγώ άκόμη... Με νομίζεις ένοχον ... και συ... ειπεν ό ιερεύς δακρύων... ό Θεός ως σε συγχωρήση.

Λοιπόν όμολογήτε! άνεκραξεν ό δικαστής... αλλά δέν έχομεν ανάγκην όμολογίας, άφου αι άποδείξεις ειναι ψηλαφηται! Απαγάγετε τον άνθρωπον αυτόν.

Ο Ονεζιμος ακούσας τας λέξεις ταυτας εκλονίσθη και λιπόθυμος σχεδόν εψιθύρισε: Είμαι έτοιμος. Υγίαινε, αδελφέ μου,

φρονούμεν ουχ ήττον, ότι ειδικωτέρα απαιτείται μελέτη και σπουδή του χρησιμωτάτου τουτου μαθήματος, του τόσο παραμεληθέντος υπό των ήμετέρων παιδαγωγών, και ή άγνοια του όποιου καταστρεπτικά πολλάκις δια την ευεξίαν του σώματος συνεπάγεται άποτελέσματα. Διατί τόσο σπουδή και τόσα βιβλία και συγγράμματα προς πνευματικήν των τέκνων ήμών άνάπτυσιν, ουδέν δε άπολύτως δια την θεραπείαν του σώματος. Διατί να λησμονώμεν τό τόσο άληθές ρητόν, ότι «ους υγιής εν σώματι υγιεί» και να επιλανθανώμεθα της μεγάλης άληθείας, καθ' ήν γονεις καχεκτικοί και άσθενεις, καχεκτικά και άσθενή γεννώσι τέκνα. Διατί ένω θλιβόμεθα και πάσχομεν δια τας άσθενείας των προσφιλών μας τέκνων, δέν φροντίζομεν να άποκτήσωμεν γνώσεις, όπως προλάβωμεν τας άσθενείας και παθήσεις τούτων, εξ ών πολλάκις άδικος και πρόωρος προς μεγάλην άπελπισίαν μας έπέρχεται ή θάνατος.

Ποσάκις ή επί ήμίσαιαν ήμέραν άργοπορία του ιατρού και κατά τό διάστημα τουτο άδαημοσύνη και άπειρία της μητρός συνεπάγεται ύποτροπιάσεις της άσθενείας. ών πικράν δυστυχώς έχομεν αι πλειστά πείραν.

Ολίγοις ή σχολήθησαν παρ' ήμιν εις εκδοσιν έγχειριδίου πρακτικων γνώσεων υγιεινής, εν δε τοιούτον τό ύπό του ιατρού κ. Γ. Καραπαναγιώτου χρησιμωτάτον δια π'ασαν νεανίδα και οικοδέσποιναν εκδοθέν, έγένετο άνάρπαστον ύπό των εν Τουρκία Έλληνιδων, κατανοουσών και εκτιμωσών, ως φαίνεται, κάλλιον ήμών των εν τη έλευθερά Έλλάδι τό ώφέλιμον της άποκτήσεως τοιούτων έργων, άφου άλλως τε και εν τοις Παρθεναγωγείοις ήμών αυτοις περιττή έθεωρήθη ή εισαγωγή του άναγκασιότατου τουτου μαθήματος.

Φρονούσαι ότι πάντοτε είμεθα εις καιρόν θεραπείας των κακώς έχόντων και έλπίζουσαι ότι αι τε διευθύνουσαι παρθεναγωγεία Κυρία και αι προς τουτο ώρισμένα επιτροπαι θέλουσι προθυμοποιηθή να εισαγάγωσιν εν τοις Παρθεναγωγείοις μάθημα αναμφισβητήτου χρησιμότητος και ανάγκης, παρωτρύναμεν τον εκδότην αυτού κ. Γ. Καραπαναγιώτην ιατρόν εν Κωνσταντινουπόλει, όπως προβή εις αναδημοσίευσιν

εψιθύρισε· έννοώ τας ύπονοίας σου· θα παρακαλέσω δε τον Θεον να σε συγχωρήση ως σε συγχωρώ και εγώ.

Ο Γιλβέρτος εκρούσε τό πρόσωπον έντός των χειρών του, ό δε δικαστής με φωνήν γλυκειάν και συγκεκινημένην απέταθη προς αυτόν! δέν δύνασθε να μείνητε πλειότερον ένταυθα παρητήρησε· θα τεθώσι σφραγίδες επί της θύρας.

Ο Γιλβέρτος έρριψεν ήδη εν τελευταίον άπεγνωσμένον βλέμμα εις τό δωμάτιον εκείνο, όπότεν ό αδελφός του απήχη και ως παράφρων διτυθύνθη προς την θύραν.

Απελπισία.

Πώς ό Γιλβέρτος εύρέθη εις τό δωμάτιόν του ήγνόνι και ό ίδιος. Ητο παράφρων, έντός έαυτου. Ο αδελφός του μητροκτόνος! Εκείνος τον όποιον ενόμιζεν ως τον τελειότερον και άγιώτερον των ανθρώπων, ήτο λοιπόν ό έσχατος των κακούργων! Αδύνατον!! έλεγεν ό δυστυχής νέος, τον όποιον αι προφανεις εκείναι άποδείξεις κατεσυνέτριβον. Ολην την ήμέραν και την νύκτα ό Ονεζιμος διήλθε δια των φρικωδεστερων άγωνιών, ζών και νεκρός, πλέων εν τω αίματι της ύπό του αδελφου δολοφονηθείσης μητρός και εν τη άτιμία. Ο κώδων της οικίας του απέσπασεν αυτόν του τρομερου ληθαργουτου. Ηγήθη ως ηλεκτρισθείς. Ω!! εάν ήτο ό αδελφός μου, θιενόθη, άποδείξας την άθωότητά του και άπαλλαγεις της άποδιδόμενης αυτω άτιμου κατηγορίας. Και κλονιζόμενος μετέβη και ήνοιξε την θύραν ήτο ό θυρωρός με τό ήλίθιον εκείνο και κτηνώδες ύφος, φέρων προς τον Γιλβέρτον τας εφημερίδας της ήμέρας.

του υπό πᾶσαν ἔποψιν ἀρίστου συγγραμμάτων του, πεπειθῆναι ὅτι αἱ ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ βιοῦσαι Ἑλληνίδες δὲν θέλουσιν ὑστερήσει κατὰ τὴν φιλομάθειαν τῶν ὑπὸ τὸν ζυγὸν Κυριῶν, καὶ ὅτι διὰ τῆς προθυμίας αὐτῶν θέλουσι συντελεῖσαι εἰς τὸ νὰ καλυφθῶσιν αἱ δαπάναι τῆς ἀναδημοσιεύσεως, τοῦ λαμπροῦ τούτου ἔργου.

Αἱ λαμβάνουσαι ἀγγελίας τοῦ ἔργου τούτου παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς εἰς τὸ γραφεῖόν μας, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Αἱ Ψυχώσεις. Ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ νευρολόγου ἱατροῦ κ. Σίμωνος Ἀποστολίδου ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἐπιστημονικώτατον σύγγραμμα ἢ μάλλον μελέται ψυχολογικαί, κοινωνιολογικαί καὶ ἐν γένει ἀναγόμεναι εἰς τοὺς ποικίλους τῆς φρενοπαθείας κλάδους, προσεκτικῶς δὲ δικαίως τὸν θαυμασμὸν τοῦ παρ' ἡμῶν ἐπιστημονικοῦ κόσμου, καὶ ἐνθουσιώδους τυχοῦσαι ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου ἐπιπροσήσεως καὶ ὑποδοχῆς.

Χωρὶς νὰ προβῶμεν εἰς ἀναλυτικὰς ἐπιστημονικὰς περικοπὰς, ἢ νὰ ἐξάρωμεν τὴν ἐπιστημονικὴν τοῦ συγγραφέως δευσιτυχεῖα ἀκούμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἡ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ ἐξάντλησις χάρις εἰς τὸ παρ' ἡμῶν ἐπικρατοῦν εκπαιδευτικὸν σύστημα, τὴν διδασκαλικὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν οἰκογενειακὴν ἀνατροπὴν — βαινὲι ἐπισήμως καὶ δημοσίᾳ μείζονας ὁμημέραι λαμβάνουσα διαστάσεις καὶ ἀπειλοῦσα νὰ μεταβάλλῃ τὸ ἦμισυ τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ εἰς νευροπαθεῖς καὶ φρενοβλαβεῖς, σύγγραμμα ὡς τὸ τοῦ κ. Ἀποστολίδου προβλέπον καὶ προλαμβάνον τὴν περίστασιν ταύτην, προσιτὸν δὲ τοῖς πᾶσι καθιστάμενον διὰ τὸ καταληπτὸν σαφὲς καὶ ὠραῖον τῆς γλώσσης, τὸ ποικίλον, τερπνὸν καὶ διδακτικὸν τῆς ὕλης ἀποβαίνει ἀληθῶς εὐεργετικόν, οὐ μόνον διὰ τοὺς ἐπιστήμονας, ἀλλὰ διὰ πάντα ἄνθρωπον κοινωνικὸν ἰδίᾳ δὲ οἰκογενειαρχὴν. Ὀγκωδέστατον καὶ ἐξ 520 σελίδων συνιστάμενον τιμᾶται μόνον ἀντὶ 5 δραχμῶν.

Ποιήματα Τσακασιάνου. Καλλιτεχνικωτάτη, καὶ μὲ λαμπρὸν ἐξώφυλλον ἐξεδόθη ἡ ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ γνωστοῦ Ζακυνθίου ποιητοῦ κ. Τσακασιάνου εἰς γλώσσᾳ ὅπως δημόδιον τὴν μόνην κατάλληλον γλώσσᾳ τῆς καρδιάς, ἣς περιπαθῆς διερρηγνῆς τυγχάνει ὁ δημοφιλὴς ἐκδότης τοῦ Πρωτοχρονιάτικοῦ Δώρου ὡς ἐπιλοφώρησεν οὗτος τὴν συλλογὴν του, προσφίσας πρὸς τὸν ἄνω σκοπὸν αὐτήν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν στιχομυθιῶν του τὸ ἀπεροῦμενον ἰδίᾳ εἰς τὴν εὐγενῆ συνεργάτιδα ἡμῶν ἐντελῶς ἄγνωστον αὐτῷ Βιργινίαν Εὐαγγελίδου, ἔβησεν ἡμᾶς ἰδιαζόντως. Τιμᾶται τὸ ὠραϊώτατον βιβλίον τοῦτο ἀντὶ μόνον δρ. 4.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Θ. Β. Κ. Βουκουρ. Λαμβάνετε ζητούμενον παρὰ τοῦ εὐγενοῦς ἀντιπροσώπου μας κ. Καραχά. Κον Γ. Μ. Καραχά. Οὐχὶ μόνον νεῖαις δεκα-

ἰδοῦ ἡ δημοσίευσίς τῆς κατασχύνης καὶ τῆς ἀτιμίας μου διενεσθῆ ὁ ἀτυχῆς νέος. Καὶ ἀληθῶς ἐπὶ τῆς πρώτης τῶν ἐφημερίδων σελίδος, ἀνεγράφετο ἡ συλληψίς τοῦ ἱερέως ὑπὸ τὸν τίτλον: «*Ἱερεὺς μητροπολίτου, ἱερεὺς κακοῦργος*» ἡ φρικώδης δὲ καὶ ἀτιμωτικὴ ἱστορία ἀπεικονίζετο διὰ τῶν ἀποτροπαιοτέρων χρωμάτων. Ὁ Γιλβέρτος πελιδνὸς ἀγέγνωσε τὰς ἀποδοιδόμενας εἰς τὸν ἀτυχῆ ἀδελφόν του ἀτιμίας, καὶ κατενόησεν ὅτι ἡ ζωὴ πλέον ἀπέβαινε δι' αὐτὸν ὅπως ἀδύνατος. Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ, οὐδὲν ἄλλως θέλητρον παρεῖχεν αὐτῷ ἡ ζωὴ. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπαινῆ πλέον τὴν Μαρκέλλαν, διότι οὐδὲν δεινότερον δι' ἄνδρα ἢ νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ ἀγαπωμένης γυναικός, ἠτιμασμένος, ἐξηττησμένος, καὶ κατεστραμμένος. Αἶφνης τὸ τέως κάτωχρον πρόσωπόν του ἀνέκτησε τὰ ζωηρὰ αὐτοῦ χρώματα καὶ ἀπόφασίς ἀμετάκλητος ἐξωγραφίσθη ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐλαβε χάρτην καὶ κονδύλιον καὶ ἔγραψε: «*Κύριε Δελφί. Σὰς παρακαλῶ νὰ φροντίσῃτε περὶ ἀντικαταστάσεως μου, ἀποδεχόμενος τὴν παραίτησίν μου. Πιστεύσατε δὲ ὅτι οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὰς ἐνδείξεις τῆς συμπαθείας, δι' ὧν αἰετοπε με περιεβάλετε.*

Μετὰ πολλῆς τιμῆς Γιλβέρτος Βερνιέ.»

Ἀφοῦ ἐσφράγισε τὴν πρώτην ταύτην ἐπιστολὴν ἔγραψε καὶ δευτέραν ὡς ἐξῆς!

Μαρκέλλα. Δὲν δύναμαι νὰ ζῶ χωρὶς τιμῆν, πίστιν καὶ ἔρωτα. Ἡ πλήζασά με τρομερὰ καταστροφὴ μοὶ ἀφαιρεῖ σὺν τῇ τιμῇ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀγαπῶ. Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τῶν αἰσθημάτων σου. Ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο δύνασαι νὰ πράξῃς ὑπερ' ἐμοῦ

τριτίς, ἀλλ' οὔτε δεκακοταεῖς ἄγκυρος δύναται νὰ φέρῃ ἐνώτια ἐξ ἀνθρώπων τοιαύτης ἀξίας. Μὴ λησμονῆτε ὅτι ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἀδαμάντων καὶ πολυτίμων λίθων, ἵνα τις λάμπῃ. Ἄλλως τε ἐὰν κόρη οὕσα φέρῃ τοιαῦτα, δέον νὰ οὐνευρῶνται μυθολογικὸν τινα μνηστῆρα, ὅπως ἀνάλογα τῇ προσφέρῃ δῶρα. — Κον Π. Χ. Γαλαζιον. Ἐλήφθη ἐπιταγή ὡς καὶ ὅ. ἔμβασμα διὰ Μ. Εὐχαριστοῦμεν. Πρώτη ἀποστολὴ ἐνηργήθη ἡδὲ ὅ. Τὴν προσεχῆ Τετάρτην. Ἀδύνατον πάντα συγγρόνως ὡς ἐκ τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως παραγγελιῶν καὶ τῆς ἀδυνάτου παραδόσεως πάντων τῶν σωμάτων. — Κων/πολιν ἀριθ 44 Ἐξασηθῆτε ἐπὶ τινε εἰσέτι χρόνον καὶ ὅ,τι τελειότερον στείλετε δημοσιουθήσεται εὐχαρίστως. — Κον Ε. Ο. Ἀλεξανδρειαν. Τὰ ζητηθέντα ἀπεστάλησαν χθές, πενήντην ἐν ὄλῳ. Μετ' αὐτῶν θέλετε λάβει καὶ τὰ ζητούμενα φύλλα. — Κον Σ. Π. Ἀλεξανδρειαν. Δὲν ἐπιτρέπεται βεβαίως νὰ συνοδεύονται οἱ νεόνυμφοι εἰς τὸ ταφεῖδιον τοῦ γάμου ὑπὸ μητρὸς ἢ θείας τῆς κόρης, ἀφοῦ, ὁ σύζυγος ἀναπληροῖ παρα τῇ κόρῃ καὶ γονεῖς καὶ φίλους. Ἀφοῦ ἐν τούτοις εἶνε φιλάσθενος καὶ χαϊδευμένη ἄς λείψῃ τὸ ταφεῖδιον, ὅπερ κακὰς ἐπὶ τὸ πολὺ συνεπάγεται συνεπείας. — Κον Β. Δ. Σουεζ. Τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἄ ἔτους δὲν ἔχει βαρομέτρον, σὰς τὸ ἀποστέλλομεν ἀπλοῦν καὶ ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσίν σας τὸ ὑπολοιπόμενον χρ. φρ. — Τ. Α. Μ. Στενήμαχρον. Χθὲς ἀπεστάλησαν ζητηθέντα ἡμερολόγια βαρομετρικὰ καὶ μὴ ὡς καὶ ζητηθεῖσαι εἰκόνας. Γράψατε περὶ ἀσφαλῶς παραλαβῆς πρὸς ἡσυχίαν μας. — Κον Α. Α. Ἀθήνας. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς χορηγηθείσας πληροφορίας ὡς καὶ δι' εὐμενεστάτας κρίσεις. Ἐν προσεχῇ ἡρῶν γενήσεται μνεῖα περὶ . . .

Εἰδοποιῶνται αἱ ἐν Κων(πόλει κ. κ. συνδρομητρίαι τοῦ ἡμερολογίου τῆς «*Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν*» ὅτι ἡμερολόγια βαρομετρικὰ τε καὶ ἀπλὰ ἐστάλησαν πρὸς τοὺς ἐν Γαλατᾶ βιβλιοπώλας κ. Ἀδελφούς Δεπάστα, καὶ παρ' αὐτῶν δύνανται νὰ παραλάβωσι ταῦτα.

Εἰδοποιῶνται πρὸς τούτοις οἱ λοιποὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ συνδρομηταὶ ἡμῶν, ὅτι πρὸς εὐκολίαν τὰ ἡμερολόγια μας ἐστάλησαν πρὸς τοὺς διαφόρους ἀντιπροσώπους ἡμῶν καὶ παρ' αὐτῶν δύνανται νὰ προμηθεύωσι τοιαῦτα.

Εἰς τὸ παρὰ τὴν πλατεῖαν Μητροπόλεως κατάστημα τῶν κ. κ. Κ. Τσουκανέλη καὶ Γ. Κεράλα κατασκευάζονται καὶ πωλοῦνται καλλιτεχνικώταται ἤθηκα μὲ peluche καὶ χρυσὸν ἐπιεξερασμένα, χρησιμεύουσαι πρὸς τοποθέτησιν φωτογραφιῶν, ὅμοιαι πρὸς τὰς παρὰ τῷ κ. Μαίφαρτ πωλουμένας, ἀντὶ μετριωτάτων τιμῶν.

ΓΥΝΗ μεσῆλιξ ἀξία πάσης ὑποστηρίξεως, ζητεῖ θέσιν θαλαμηπόλου. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ἢ νὰ με οἰκτεῖρης. Καὶ ἐὰν ἀκόμη συγκατετίθεσο νὰ δεχθῆς ὄνομα ἐστιγματισμένον καὶ φρίκην ἐμποιοῦν, ἐγὼ θὰ ἠδυνάτου νὰ ἀποδεχθῶ τοῦτο Ἄλλὰ χωρὶς σέ, μακρὰν σου ὁ βίος εἶναι ψυχρὸς, σκοτεινός. Δὲν εἶμαι δυστυχῶς ἐξ ἐκείνων, δι' οὓς ὁ ἔρος εἶναι παιδιὰ ἢ πρόσκαιρος ἀπόλαυσις, ὡς δὲν εἶσαι ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, ἄς λησμονῆ τις ἀφοῦ ἄπαξ γνωρίσῃ. Δὲν ἔχω πλέον οὔτε δύναμιν, οὔτε θέλησιν, οὔτε θάρρος. Ἐν μόνον μοὶ ὑπολείπεται νὰ συνταμῶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ οἰκτροῦ μου βίου. Ὅταν θὰ ἀναγινώσκῃς τὴν ἐπιστολὴν μου δὲν θα ὑπάρχω πλέον ἐν τῇ ζωῇ. Ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ἀτυχούς μητρὸς μου, ἦτις φεῖ! ὑπὸ ποίους ὄρους καὶ ὑποποιίας χειρὸς ἔλαβε τὸν θάνατον! θελῶ δώσειν τέρμα εἰς τὸν ἄχαριν καὶ οἰκτρὸν βίον μου, εὐλογῶν τὰς δύο γυναῖκας, αἵτινες ἐπλήρωσαν εὐτυχίας τὴν ψυχὴν μου. Ἐκείνην τὴν μὴ ὑπαρχούσαν πλέον καὶ σέ, Μαρκέλλα, παρ' ἧς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν θλιψίν, ἣν σήμερον σοὶ προξενῶ.

Ἀλλὰ προτιμότερον, Μαρκέλλα, νὰ κλαύσης σήμερον, ἢ νὰ ἐρυθριᾷς αὔριον δι' ἐκείνον, ὅστις ὑπερ' ἄλλο σὲ ἐν τῷ κόσμῳ ἠγάπησε. Γιλβέρτος.

Ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν, ἐπὶ τοῦ φακέλλου δὲ ἔγραψε: Πρὸς τὴν Δεσποινίδα Μαρκέλλαν Μωδοῦ:

(Μετὰ τὸν θάνατόν μου).

Μετὰ ταῦτα διηθύνθη πρὸς τὸ μέρος τῆς κλίνης του, ἔλαβε τὸ ὑπὸ τὸ προσκεφάλιόν του μικρὸν περιστροφόν, ἔβησεν αὐτὸ εἰς τὸ θηλάκιον του, ἐβύθισε τοῦ πύλον του μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὡσεὶ καταδικος, φοβούμενος μὴ ἀναγνωρισθῆ ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ νεκροῦ ἀφείον ἀγούσαν.